

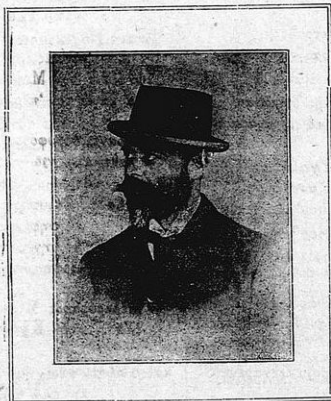
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμιν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Εἰκοσι κι' ὀκτῶ Αὐγούστου,
ἐποχὴ τοῦ νέου μούστου.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενηντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσοῦδες μετ' στὸν ψεύτη τὸν ντουνηά.

Πούντος ἑξακόσα κι' ἑβδομηνταένα,
μούστουνα Συμβούλων τοικοκλλημένα.

Ὅλοι φῆφο τοῦ Μερκούρη
κι' οἱ Κοτζαμπασηδες σκουῖροι.

Τραγούδια μερικὰ γιὰ τὰ Δημοτικά.

Τοὺς Ἀττικάργας δυνατὴ τοὺς πηάνει βουρλίσια
καὶ πηλαλοὺν καὶ πηλαλοὺν καὶ γίνονται θυσία.

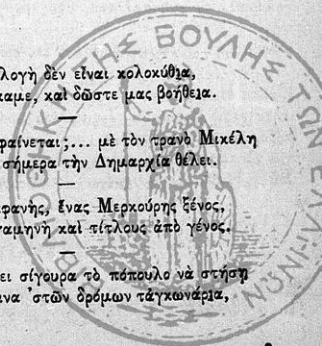
Μωρὲ παιδιὰ τί μάθαμε;
πῶς ὁ Μερκούρης βγαίνει,
μωρὲ παιδιὰ τὴν πάθαμε
καὶ ξαφνικὸ θὰ γένῃ.

Νὰ χάσωμε τὴν ἐκλογὴν δὲν εἶναι κολοκόβια,
μωρὲ παιδιὰ 'χαθήκαμε, καὶ δώστε μας βοήθεια.

Ὅριστε! πῶς σὰς φαίνεται;... με τὸν πρῶν Μικέλη
κι' ἕνας Μερκούρης σήμερα τὴν Δημαρχία θέλει.

Ἔνας Μερκούρης ἀφανής, ἕνας Μερκούρης ξένος,
χωρὶς καμμιὰ περγαμηνὴ καὶ τίτλου ἀπὸ γένος.

Σ' ἐμᾶς, ποὺ πρέπει σίγουρα τὸ πόπουλο νὰ στήσῃ
ἀγάλματα μαρμάρινα 'στὸν δρόμων τὰ γκωνάρια,

Ένας Μερκούρης σήμερα το μῆ νά ξεμυτίση
καί ν' ἀψηφῆ τοὺς προύχοντας, τοῦ τόπου τὰ καμάρια.

Ευπνάτε μὲ τὴν σάλπιγγα, ζυπνάτε μὲ τὰ ρόδι,
κι' ὁ μέγας Ἀττικαρχιμῶς γιὰ πάντα τὰ κορόδι.

Ἐμπρὸς καθεὶς Κοτζάμπασση νὰ κόβῃ καὶ νὰ ράβῃ,
λέγωντας πῶς θὰ κάνουμε τοὺς ἐκλογεῖς μονάρια,
κι' ἀρματωθῆτε, μπίροι μας, κι' ἀρματωθῆτε, μπράβοι,
κι' ἀπλωστε τῶρα γιὰ καυγὰ τὰ κόκκινα ζωνάρια.

Ἄλλῶν, σωματοφύλακες, ποῦ ξύλο δὲν ψηφᾶτε,
κι' ἔμπρὸς εἰς τοὺς Μερκούρηδες σταθῆτε νὰ τῆς φᾶτε,
νὰ γίνῃ κάποιος σούσουρο καὶ κάποιος νταβατοῦρι,
καὶ νὰ φωνάξῃ γοερῶς
ὁ τῶν Μικελῶν χορὸς
πῶς τὸν αἰματοκύλισαν οἱ μπράβοι τοῦ Μερκούρη.

Ἀρπάχτε ταβανόσκουπαι, ἀρπάχτε καὶ καλάμα,
καὶ σχίστε τῆς εἰκόνας τοῦ ἴστου τοῖχου καὶ τὰ τζάμια.

Ὅ, τι ἔμπορεῖτε κάνετε, μαγκουροπατριῶται,
λυσάξτε, φρουάξτε, τὰ λυσακά σας τρώτε.

Ὅ, τι ἔμπορεῖτε κάνετε καὶ βάλτε τῆς φωνάριαι
γιὰ νὰ σωθοῦν Ἀττικαρχῶν ἀφεντομουτσουναρίας.

Ὅ, τι ἔμπορεῖτε κάνετε, μὴ χάσκατε χαζοί,
κι' ἐμπῆκε ἴστὸ ρουθουὶ μας ἀστὸς μπουρζαζί.

Ἐνας ὅπου κυβέρνησε ξένους παράδες χρόνια
κι' ἐβγήκε μ' ἄσπρο κούτελο καὶ χέρια σὰν τὰ χιόνια.

Ἐνας φτωχὸς, ἕνας μικρὸς, καὶ καθαρὸς καθρέφτης...
τούλάχιστον, μωρὲ παιδιὰ, νάταν κανέναν κλέφτης.

Ἐνας ποῦ δὲν σὰς ἴφουσκωσε μὲ λόγια ζαχαρένια,
ἕνας ποῦ δὲν ἐτραβήξῃ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεμα.

Ἐνας ποῦ δὲν ἐχόρεψε σὲ σαλονίων παρκέτο,
ἕνας ποῦ ἴστὸ σαλὸνι τοῦ δὲν βρῖσκεῖς τσιγαρέτο.

Ἐνας ποῦ τὴν φιγοῦρα τοῦ δὲν εἶδαν ξένοι τόποι,
ποῦ δίπλωμα γιὰ Δήμαρχος δὲν ἔπρε ἴσῃν Εὐρώπη.

Ἐνας ὅπου Φραντζέτζικα δὲν νοιθεῖ λέξι σκράπα,
ποῦ μόνον τ' Ἀρβανίτικα μιλεῖ καὶ τὰ Ρωμαίικα,
καὶ τῶρ ἀνασκουμπόνηται καὶ μᾶς πατεῖ τὴν κάπα,
καὶ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω του τὰ πλήθῃ τὰ φερίοικα.

Γιὰ τὸ Θεὸ ἡθῆκαμε, ξεχνᾶτε τὰ καλὰ μας,
ἐμεῖς γιὰ σὰς ἔωδέσαμε τὰ μαλλοκέφαλά μας.

Ἐμεῖς σὰς ἴφουσκώσαμε ν' ἀνοίγετε τὸ στόμα
ἴστῃ σκόνῃ καὶ ἴστῃ βρώμα.

Ἐμεῖς σὰς ἴφουσκώσαμε ἴσῃν βούτας τὸν ἀέρα
καὶ δὲν σὰς σκιάζει σήμερα πανοῦχλα καὶ χολέρα.

Ἐμεῖς μὲ τὴν εὐγένεια καὶ μὲ τὴν ἀρχοντιὰ
σὰς φέραμε τρικλιζώντας σὲ τέτοια καταντιὰ.

Ἐμεῖς ἴφουσκώσαμε
τὸν Δῆμο σὰς ἴσῃν πεῖνα,
κι' ἔμεῖς τὸν ἐμεθύσαμε
μὲ μπόλικη ρετσίνα.

Γιοῦχα, λαὲ, ποῦ πρόβαλες ἴσῃν μέση σὰν ἀγγουρι
μαζὶ μὲ τὸν Μερκούρη.

Γιοῦχα, λαὲ, ποῦ ἴσῃσκωες τὸ κούτελο θρασὺ
σ' ἐμάς ποῦ συγγενεῖοις μὲ τοὺς Μομορανοῦ.

Γιοῦχα, λαὲ, ποῦ ἔξασκες καὶ τοῦτα μας κι' ἐκεῖνα,
σκύψε ἴφουσκώ ἴστὰ τζάκια μας καὶ μπρούμυτα προ-
σκύνα.

Φασκέλωσε τοὺς ταπεινοὺς
κι' ἔλα τριγύρω ἴστους τρανοὺς
ὅπως καὶ τὰ κλωσσόπουλα μαζεύονται ἴσῃν κλώσσαις,
ἔλατε καὶ μᾶς ἐρχεται κακὴ λιγοθυμιά,
ψηφῆστε τὸν Μικέλη μας, ποῦ ξέρεῖ δέκα γλώσσαις,
μὰ κάνει τὸν ἴφουσκω καὶ δὲν μιλεῖ καμμιὰ.

Ἄβαντι, δορυφόροι μας καὶ δοῦλοι καὶ λακεδες,
ἡθῆκαμε γιὰ τὸ Θεὸ, θὰ φάμε τενεκεδες.

Ἄβαντι, δορυφόροι μας, μὲ ξύλα καὶ μαγκούραις,
ψηφῆστε τὸν Μικέλη μας,
τὴν ζάχαρι, τὸ μέλι μας,
ποῦναι κορφή ἴστὰ γράμμακα καὶ ἴσῃν Ἑλληνικοῦραις.

Μερκούραρος Μερκούραρος, βροντολαλεῖ τὰ σκέρι,
ἔλατε ἴσῃν Καλλιφρονᾶ, ποῦχει γερὸ κεμερί.

Καλλιφρονία, βρὲ παιδιὰ, σημαίνει τὸνομά του,
κι' ἐγραφε π ρ ο υ ρ γ ι α ἴ τ α τ α ἴ σ τ ὲ φ ἴ ν ο π ρ ὶ γ ρ ᾶ μ μ ᾶ
(του).

Ἄμ, ὁ Μερκούρης, βρὲ παιδιὰ, ποῦ μαῦρους θὰ μᾶς βιάψῃ,
Ἑλληνικοῦρα σὰν κι' αὐτὴ ἴφουσκώ ποτὲ νὰ γράψῃ;

Ἄμ, παιδιὰ, μὴν πάθωμε κακὸ μασκαραλῆκι,
καὶ πᾶνε τὰ τιμάρια καὶ πάει τὸ τσιφλίκι.

Μερκούραρος Μερκούραρος ἀντιλαλεῖ ἴσ' αὐτιὰ μας,
φουρτοῦνα ἴστὰ μπατζάκια μας κι' ἄλοι ἴσῃν ἀρχον-
(τζὰ μας).

Ἄμ, παιδιὰ, κι' ἐσήκωσαν κεφάλι τὰ κοπέλια μας
κι' ἄν δὲν τὸ χαμηλώσουνε μεγάλη συμφορέλια μας.

Τέτοια φωνάζουν οἱ τρανοὶ, τέτοια τὰ τζάκια λένε,
καὶ τὸν Μερκούρη βλέποντας τὸ ροϊκὸ τῶν κλαῖνε.

Μερκούρης μόνος πολεμεῖ μὲ τῆς ποζάταις μούραις,
ποῦ θὰ τῆς κάνουν Σουδαναῖς τῆς κάλῃς ἢ μουντζού-
(ραις).

Ζήτ' ὁ λαὸς ἡ δύναμις, ὁ κόσμος, ὁ κοσμάραρος,
Σπυράκης, Σπίρος, Σπύραρος, Μερκούρης, Μερκουράρα-
(ρος).

Κι' ὁ κύρ Μικέλης 'μίλησε 'στῶν φίλων τὸ λεφούσι,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν 'μπόρεσε τὸ λόγο του ν' ἀκούσῃ.

'Πές μας τα δυνατώτερα, τοῦ λένε, κύρ Μικέλη,
καὶ μὴ τὸν κάθε λόγο σου τὸν βγάξεις μὲ τσιγκέλι.

Τὸν Μάρτη κτίζουσε φωλιὰς πουλιὰ πετροχειλίδονα
κι' ὁ Μικελάκης μας 'μίλει τ' 'Αἷ-Γρανιῶ τοῦ Κλή-
(δονα).

Μαῦρος λοιμὸς 'στὴν Αἴγυπτο, μαῦρος λοιμὸς 'στ' 'Ο-
(πόρτο,
κι' ἡ κάλην τῶν 'Αττικαρχῶν ἀπὸ τὰ μαῦρα μόρτο.

'Η νέα πῆτα ποῦ θὰ φῶν θῶνα κολοκυθένια
καὶ θὰ κοποῦν παράσημα γι' αὐτοὺς τενεκεδένια.

Χαρὰ 'στους Βαρωνέτους μας καὶ τοὺς Κοτζαμπασηδες,
ποῦ θάβρουνε γι' αὐτοὺς δουλειὰ πολλοὶ τενεκετζήδες.

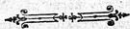
Κι' ὁ Φαδουλῆς παραίτησε τὸ τόσο του χουζούρι
κι' ἐφρένιασε κι' ἐλύσσαξε κι' αὐτὸς μὲ τὸν Μερκούρη.

Δὸς του κι' ἀνάβει φῶσφορα, δὸς του καὶ ρίχνει συμπάρα,
γειά σου, κουμπάρε Δήμορχε, γειά σου, κυρὰ κουμπάρα.

Τῶν τρομερῶν 'Αττικαρχῶν δὲν σκιάζεται τὸ νεύμα
καὶ πάει γιὰ τὸ πεσιμα τῶν μὲ τοῦ λαοῦ τὸ ρεῦμα.

Κι' ἀπὸ τὰ τώρα 'κρέμασε μὲ μιὰ τρελλὴ χαρὰ
τοῦ πετρελαίου τενεκὲ 'στου Γχιούλη τὴν οὐρά.

Λαὸς σφιγῆ, λαὸς νικῆ 'στῆς κάλης τὸν ἀγῶνα,
καὶ καταπνίγει δυνατοὺς μ' ἐλόμαυρη βροχῇ,
κι' ἂν ἀπὸ τοῖχους ξεκολλοῦν τοῦ Σπύρου τὴν εἰκόνα
δὲν θὰ τὴν ξεκολλήσουνε 'κι' ἀπὸ λαοῦ ψυχῇ

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — Παραίτησε τῆς ἐκλογαῖς καὶ τὸ κουβαρναλῆκι
καὶ 'πές μου πὺς σου φαίνεται τοῦ Δραύρου ἡ δική.
Φ. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βλακέντιε... μοῦ φαίνεται ἂν κρέμα,
περίπλοκος ὑπόθεσις καὶ κάπως παρδάλη,
ὁ δὲ Σβαρτσόκπεν ἐγραψε πρό χρόνων σ' ἓνα γράμμα:
αὐτὸς ὁ Δέλτα φαίνεται πολυμικός πολύ, »
καὶ τώρα, Περικλέτο μου, καθὼς καταλαμβάνει,
αὐτὸ τὸ Δέλτα σίγουρα σημαίνει Δελγηγιάνης.

Π. — Τί λές, μορῆ;
Φ. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ; τῆς δικῆς ἡ παρτάτα
ἂν υπερδεμένη φαίνεται κι' οὕτως εἶπεν σαλτάτα.

Μὰ τί σοῦ λένε τὰ χαρτιὰ τῶν μυστικῶν φακέλων
μὲ σγῆδια συμβολικῶν γιὰ τοὺς Ρωμηούς φακέλων;
Π. — Βρῆ θὰ 'μίλησης παστρικά, γιὰτί δὲν νοῖθω σκράπα,

μὴ Σύμβουλοι Δημοτικοὶ
σ' ἐμίθουσαν ἀπὸ ρακὶ
καὶ σ' ἔχουν ἄνευ τάπα;

Φ. — 'Στους φακέλους τοὺς κρυφοὺς
γράφου πὺς ὁ Δραύρου
παρευρέθη, μπαχλιθῶνη,
'στὰ γυμνάσια τὰ τότε,
ποῦχαν 'στὴν Τανάγρα κάνει
τῶν Ρωμηῶν οἱ στρατιῶται.

Εἶδε τὰ κρυφὰ μας ὄλα,
ψευτοπόλεμο φρικτό,
εἶδε καὶ τὰ τηλεθόλα
τῶν ἐπτά καὶ τῶν οκτώ.

'Ἐρθασε κατισταπειρωμένος
ὄλος μεταμορφωμένος,
κι' ἀντελήφθη τὰ τερτίπια καὶ τὰ σκέρτα τὰ 'δικὰ μας
κι' ἐκλεψε τὰ μυστικά μας.

Κι' ἔφυγε κρυφὰ μιὰ νύκτα μὲ τρομάρας κτυποκάρδι,
κι' ὅταν 'πῆγε 'στὸ Παρίσι
'βιάθηκε νὰ τὰ πούληση
τὰ μισὰ πρὸς τὸν Σβαρτσόκπεν, τὰ 'μισὰ 'στὸν Πανιζέρδη.

Κι' ἂν 'ρωτῆς γιὰ μπορνερῶ
τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ.
Μάρτυρες ποῦ κάνουν χάξι
λένε γιὰ τὸν 'Ἐστεργῆ
πὺς αὐτὸς γραμμένο τόχει
κι' ἄλλοι πάλι σκούζουν ὄχι.

Κι' ἂν ἐρωτῆς γιὰ τὸ Π τ ἰ Μ π λ ἔβαρρῶ πὺς ἀναφέρει
τὸ γεῦμα τοῦ Σίεφφουλόχ, ποῦ κι' ὁ Μερσιὸ θὰ ξέρη
πὺς ἔγινε γιὰ σουβενίρ 'στὸ μέρος τῆς Μελοῦνας
μὲ φέσι πορφυρώτερον τῆς κάθε παπαρούνας.

Κι' ἐπῆγαν καὶ 'δικοί μας Ζουρλίνδεν καὶ Ροξὲ
κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς τὸν Τούρκο τὸν 'πῆρα 'στὸ μεζέ,
καὶ μὲ μπουκλιὰς μεγάλαις ἐμπούκωνα τὸ στόμα
κι' ἐπείραζα τὸ φέσι μὲ γίλοιο καὶ μὲ σκώμμα.

Σίεφφουλόχ μαρῶλο,
εἶθίβα σου κι' οὐρρά,
νὰ ξαναμπῆς 'στὸ Βῶλο
καὶ δεῦτερη φορὰ.

Κι' ἐμὲ νὰ μπαχλιθῆς
τὸν ῥίνο πατριώτη,
καὶ νὰ μὰς ξαναστρώθεις
μεγάλου φεγγαπότι.

'Ἐθίβα σου, Πασσά,
μὲ τούτα τὰ χρυσά.

Κι' ἂν 'πῆρες τὴν Μελοῦνα,
φεσάτο παλληκάρι,
σὲ τούτη τὴν πατούνα
νὰ τὸ γνορίτῃς χάρι.

Μὰ λέγει κι' ὁ Ἀσμπρὲν Ρενὼ μὲ Γαλλικὰ σερραὶ
πὺς πρὶν ὁ ὄλιος Δραύρου, νὰ πῆρ' 'στὸ νησί

